

Lekce 5

Přijímání Boží výchovy

Výraz „víra“ je v křesťanském jazyce užíván mnoha způsoby. Obvykle říkáme, že někdo má silnou víru, nebo že někdo uvěřil. V této lekci se blíže podíváme na základní složky víry – co je víra, proč je důležitá a jak v ní žít.

Porozumění víře v Boha může do našeho života přinést úžasné věci. Bůh nás vychovává tak, jak potřebujeme. U některých lidí vyvolává slovo výchova bolestivé vzpomínky na nadměrné trestání v dětství.

Ostatní stěží snášejí výchovu, protože ji jejich rodiče vůbec nepoužívali. A někteří se zas s vděčným srdcem ohlížejí zpět a vědí, že jejich rodiče a ostatní je vychovávali s moudrostí a láskou, aby v nich vybudovali dobrý charakter.

I když je pravdou, že jsou nám jako věřícím odpuštěny naše hříchy a že jsme ospravedlněni před Bohem přijetím Ježíše Krista jako svého Spasitele, stále potřebujeme Boží výchovu. Proč? I když se snažíme být jako Kristus, nikdo z nás nemůže žít v tomto světě život bez hříchu. I když přijmeme Ježíše do svého života, stále hřešíme. Například tvrdohlavě zastáváme své chování a postoje, které ubližují našim milovaným, přátelům, spolupracovníkům, církvi i nám samým.

Je snazší vidět potřebu něco napravit v druhých lidech než v nás samých. Příkladem jsou dospělí, kteří si v zásadě všimnou, když jejich děti potřebují usměrnit. Rychle dokážeme rozpoznat chyby i v ostatních dospělých. Obdobně si dokáží druzí lidé všimnout našich slabostí a chyb rychleji než my sami. Každý z nás potřebuje příležitostně usměrnit.

Susanna Wesleyová, matka Johna a Charlese Wesleyových, měla hodně zkušeností v oblasti výchovy, vychovala devatenáct dětí. John ji požádal, aby sdílela, jaká je její víra ohledně výchovy dětí. Její odpověď, zaznamenaná v Johnově deníku, zní: „K utváření myšlení

dětí je potřeba nejprve zdolat jejich vůli a přivést je k poslušnosti. Utvořit takové porozumění je otázkou času a s dětmi musíme postupovat krůček po krůčku tak, aby to mohly zvládnout: vůle je ovšem věc, se kterou se musíme poprat naráz; a čím dříve, tím lépe.“ (Wesley 1951, 63)

I když tématem této lekce není konkrétně výchova dětí, smysl výchovy je aplikovatelný i pro dospělé. S problémem tvrdohlavosti, lidské nezávislosti a neposlušnosti Bohu se musí, nezávisle na věku, vypořádat každý. Proto Bůh neustále pracuje na výchově svých dětí. V této lekci se zaměříme na zbožnou poslušnost popsanou ve 12. kapitole listu Židům.

OSNOVA

Koho Bůh vychovává?
Dovolit Bohu, aby nás vychovával
Vyznání hříchu
Motivy výchovy
Vytrvalost ve výchově
Důležitost poslušnosti
Cíle výchovy

CÍLE

1. Uvést, koho Bůh vychovává.
2. Uvést, jakým způsobem Bůh vychovává své děti.
3. Diskutovat o tom, k čemu je dobré vyznání.
4. Vysvětlit vztah mezi Boží láskou a jeho výchovou.
5. Popsat aspekty vytrvalosti v průběhu výchovy.
6. Vysvětlit důležitost poslušnosti.
7. Uvést tři cíle, které má Bůh pro ty, jež vychovává.

Koho Bůh vychovává?

Cíl 1: Uveď, koho Bůh vychovává.

Bůh ve výchově vůči nám zaujímá pozici rodiče. V listu Židům 12,5 je psáno: „Copak jste zapomněli na povzbuzení, kterým vás oslovuje jako své syny? ‘Hospodinovo poučení, synu, neodmítej, když tě napravuje, nezoufej.’“ (B21) Bůh vychovává své děti, ty, kteří se

narodili znovu, skrze víru v Ježíše Krista. Zde je několik pravd, které je dobré si zapamatovat po dobu, kdy tě Bůh za něco napomíná.

- Neber to na lehkou váhu: Boží napomenutí by mělo být bráno vážně. Pomáhá nám přestat dělat špatné věci.
- Nezoufej: Napomenutí od Boha nepramení z jeho hněvu. Napomenutí není odmítnutí. Žádný věřící by neměl být zoufalý, když ho Bůh za něco pokárá.
- Nevzdávej se: I přesto, že vzdát se je pro nás mnohem jednodušší, Bůh nechce, abychom trucovali. Je třeba, abychom pevně důvěřovali Bohu, i když jsme si vědomi vlastní nedokonalosti.
- Nepochybuj o svém spasení: Ten, koho Bůh napomíná, může začít pochybovat o tom, jestli je vůbec ještě členem Boží rodiny. Satan, který neustále obviňuje Boží lid, využívá těchto zranitelných chvil v životě každého křesťana.
- Neztrácej naději: Mnoho lidí se snaží dokázat, jak jsou dobří, jsou zahleděni do své vlastní povýšenosti a deprimováni, když je Bůh napomíná. Bůh nás ale napomíná, protože mu na nás záleží. On ví o naší hříšné přirozenosti a tendenci hřešit. Hlavní rozdíl mezi křesťanem a nevěřícím ale je, že křesťan už není nadále nucen žít podle své hříšné přirozenosti. Bůh používá naše bolestivé životní zkušenosti, aby nás změnil a připravil nás pro svou slávu.

Dovolit Bohu, aby nás vychovával

Cíl 2: Uved', jakým způsobem Bůh vychovává své děti.

Jak poznáme, že Bůh chce získat naši pozornost, aby nás mohl napomenout? Jaké způsoby výchovy Bůh používá? Bůh není omezen jen několika způsoby, proto v Bibli najdeme několik metod, kterými Bůh napravuje svůj lid.

Pokárání

Pisatel listu Židům cituje Přísloví: „Synu můj, podrobu se kázni Páně a neklesej na mysl, když tě kárá.“ (Židům 12,5–6) Pokárat znamená přinést na světlo, odhalit, ukázat, usvědčit, přesvědčit někoho o něčem, poukázat na něco, vyvést z omylu, uvést na pravou míru,

potrestat nebo vycvičit. (Gingrich and Danker 1981) Pokárání je upozornění, že je potřeba nějaké změny. Pokárání můžeme být skrze slova z Bible, Duchem svatým, přítelem, kamarádkou, rodičem, sourozencem nebo pastorem. Pokárání můžeme být během modlitby v církvi, při rozhovoru s druhým člověkem nebo při nějaké jiné činnosti. Pokárání je pravděpodobně tou nejčastější výchovnou metodou, a pokud ji přijmeme, vyhneme se vážnějšímu Božímu pokárání.

Ztráta intimity a radosti

Když se začneme chovat hříšně nebo si v nitru pěstujeme hříšné postoje, náš vztah s Bohem tím bude trpět. Bůh je svatý a nenávidí hřích. A proto, když hřešíme, zdá se nám, že se od nás Bůh vzdálil. Není překvapivé, že když David zcizoložil s Batšebou a postaral se o smrt jejího manžela, modlil se: „Dej mi zas uslyšet radost a veselí, mé údy zlámal jsi – kéž znovu tancují!... Navrať mi radost ze své spásy, ušlechtilým duchem mě posilni.“ (Žalm 51,10.14)

Neočekávané zápasy

Bůh používá naše boje, aby nás „zpomalil“, pomohl nám zamyslet se nad naším životem, přivedl nás k pokání a obnovil naši závislost na něm. Takový neočekávaný zápas může být například: nebýt schopen využít nějaké příležitosti, nemoc, ztráta náklonnosti, neúspěch ve financích, opozice, a pokud žijeme ve vzpouře, tak i třeba něco vážnějšího.

Ukázkou je izraelský národ, který se za doby Starého zákona odvrátil od Boha a duchovně odpadl, a tak je Bůh vydal jejich nepřátelům, aby jim vládli. Tento příběh je zapsán v knize Soudců.

Bůh je svrchovaným vládcem, který má pod kontrolou všechny naše situace. Může nás bohatě požehnat, nebo požehnání zadržet.

Vyznání hříchu

Cíl 3: Zamysli se, k čemu je dobré vyznání.

V momentě, kdy poznáš, že tě Bůh napomíná, vyznej mu svůj hřích. I když rozhovor o tvých chybách s někým důvěryhodným a zkušenějším ve víře může být pro tebe přínosný, nejdůležitější je vyznat své pochybení Bohu. Nevymlouvej se. Neobviňuj své okolí.

Neoddaluj to. Zjistíš, že pokud své chyby opravdu lituješ, Bůh je ochotný ti rychle odpustit. Bible nám říká: „Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.” (1. Jan 1,8–9) Bůh je milosrdný a pohotový nám odpustit!

Je smutné, jak dlouho někteří lidé otálejí s vyznáním hříchu. Měj na paměti, že i když vyznáš své hříchy Bohu, stále můžeš čelit následkům svého nesprávného chování. Pokud jsi například lhal a vyznáš to Bohu, Bůh ti odpustí, ale lidé, kterým jsi lhal, ti odpustit nemusí – alespoň ne hned. Nebo například tvá nepoctivost ti může způsobit vážné právní nebo finanční problémy.

Motivy výchovy

Cíl 4: Vysvětli vztah mezi Boží láskou a jeho výchovou.

V listu Židům 12,6 se píše: „Vždyť koho miluje Hospodin, toho vychovává a trestá každého, koho přijímá za syna.” (B21) Někteří lidé pochybují o tom, jestli ještě patří Bohu, když je napomíná. Nedůvěřují, že Boží motiv pro jejich napomenutí je dobrý.

Následující dva odstavce se zabývají tématem Boží lásky a potřeby naší výchovy.

Bůh nás napomíná s láskou

Bůh miluje své děti. Jeho láska se nezvětšuje ani nezmenšuje podle toho, jestli zrovna vítězíme, nebo děláme chyby. Jeho láska nemizí v momentě, kdy nás napomíná. Každému, koho Bůh napomíná, je potřeba připomenout, jak moc je Bohem milován.

Zamysli se nad následujícími verši o Boží lásce, dobrotě a jeho výchově.

- Věřu, blaze člověku, jehož Bůh trestá; kázeň Všemocného neodmítej. (Jób 5,17)
- Blaze muži, jehož, Hospodine, káráš, jehož svým zákonem vyučuješ. (Žalm 94,12)
- Vždyť Hospodin domlouvá tomu, koho miluje, jako otec synu, v němž našel zalíbení. (Příslaví 3,12)

- Já všechny, které miluji, kárám a vychovávám. Rozhorli se tedy a čiň pokání. (Zjevení 3,19)

Boží výchova je vždy spravedlivá

Někteří věřící si myslí, že je Bůh nespravedlivý, protože mají pocit, že je vychovává přísněji než kohokoliv jiného. Ale Bůh nám dává to správné množství napomenutí, aby změnil naše životy. Bůh není ke svým dětem nikdy hrubý.

Představ si výrobu oceli. Aby pracovník dosáhl konečného produktu, přetavuje železo v ohni. Stejně tak Bůh ví, jakým způsobem v nás vybudovat božský charakter. V době, kdy nás Bůh ukázněje a my procházíme trápením, se nesmíme stavět Bohu na odpor, protože jeho cílem je naše svatost. Také bychom se neměli domnívat, že každá strast je známkou hříchu nebo svaté poslušnosti. Často tomu tak není. Žijeme v hříšném světě, kde zlo a bolest jsou reálné a věřící nejsou vyjmuti z jejich následků. Někdy se špatné věci dějí dobrým lidem. Když je věřící uprostřed dlouhotrvajícího trápení, bez žádného usvědčení z hříchu, je toto trápení jednoduše součástí našeho života v porušeném světě. I tak Bůh používá těchto situací pro naše dobro.

Josef ze Starého zákona je dobrým příkladem spravedlivého člověka, kterého Bůh miloval, a přesto Josef prošel velice bolestivou a nespravedlivou životní tísni. Tím, že ho jeho žárliví bratři prodali do otroctví, když mu bylo sedmnáct, skončilo období, kdy si Josef užíval otcovské přízně, a začalo nedůstojného zacházení v egyptském otroctví. „Nohy měl sevřené v okovech, hrdlo uvězněné v železech.“ (Žalm 105,18) I když se jeho bratři zachovali odporně, Bůh nechal Josefa, aby touto životní zkouškou prošel. Josef našel v Bohu útěchu a vydržel tyto životní situace. Bůh zatím formoval a brousil Josefův charakter. Josef se stal vůdčí osobností s dokonalým charakterem a mravními zásadami.

I Ježíš mnoho vytrpěl, ačkoli se nedopustil hříchu. Bůh skrze utrpení učinil původce spásy Ježíše dokonalým (viz Židům 2,10). Ježíš, ačkoli nepoznal hřích, nám dnes může rozumět, protože osobně plně zakusil následky lidské špatnosti a utrpení. Velice s námi soucítí v naší bolesti. Jakého máme úžasného Spasitele! Jestliže i nevinný Boží syn procházel utrpením v tomto světě, nediv se, že jeho následovníci také procházejí těžkostmi.

Vytrvalost ve výchově

Cíl 5: Popiš aspekty vytrvalosti v průběhu výchovy.

List Židům 12,7–8 nám říká: „Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychoval? Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti.” Abychom získali to nejlepší z takové výchovy, musíme jí být otevření. Musíme přijmout, jakým způsobem Bůh pracuje v našich životech, a vytrvat v jeho disciplíně. Pokud nápravu odmítáme, můžeme si přivodit tíživé okolnosti a ovlivnit délku jejich trvání. A navíc, druhá lekce od Boha, týkající se těžé věci, může být mnohem náročnější než ta první. Zde je pár aspektů vytrvalosti, které bychom si měli zapamatovat:

- Pokora: „Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas.“ (1. Petrův 5,6) Náš problém se nevyřeší dohadováním se s Bohem nebo popíráním naší potřeby nápravy. Větším přínosem je vyznání našich hříchů.
- Modlitba: V časech, kdy nás Bůh něčemu učí a napomíná nás, bychom měli setrvávat v modlitbě. Bůh ví, čeho chce v našich životech dosáhnout. Modleme se, abychom porozuměli tomu, čemu nás chce Bůh naučit.
- Trpělivost: Lidé se nemění ze dne na den. Může nám trvat nějaký čas, než pochopíme, čemu nás chce Bůh naučit. Jeho lekce může trvat týdny i měsíce.
- Víra: Bůh se zaměřuje na vrcholný cíl našich životů – naši svatost. Bůh nás ujišťuje, že vše, čím procházíme, je pro naše dobro (viz Římanům 8,28). Zkouška od Boha není důvodem, abychom zahodili svou víru. Vyjadřuj mu denně svou důvěru, mluv a chovej se podle toho.

Poslušnost

Cíl 6: Vysvětli důležitost poslušnosti.

Poslušnost Bohu je volba. List Židům 12,9 říká: „Naši tělesní otcové nás trestali, a přece jsme je měli v úctě; nemáme být mnohem víc poddáni tomu Otci, který dává Ducha a život?“ Poslušnost znamená přijmout autoritu někoho jiného. Tak například, rodič zjistí, že jeho dítě nesnadno přijímá napomenutí a výchovu. Dítě se může

navenek s nevolí přizpůsobit, ale jestliže jeho srdce zůstane nezměněno, žádná skutečná změna nenastala. Pozitivní změna v jeho srdci může nastat jen tehdy, když dítě přijme autoritu rodiče a podvolí se jeho požadavkům. I milující rodič se může zdát v čase výchovy přísný, ale poté projevuje něhu a soucit. Člověk začne oceňovat svědomitou (důslednou) výchovu svého rodiče až s dospělostí. Bůh si zaslouží náš maximální respekt a poslušnost, protože jeho cesty jsou pro nás těmi nejlepšími.

Lidé dnes žijí zpravidla bez Boha. Podívej se, co Bůh říká v Izajáši 55,9: „Jako je vysoko nebe nad zemí, tak jsou mé cesty nad vašimi cestami, tak je mé smýšlení nad vaším smýšlením.“ (B21) Z tohoto verše vyznívají dvě důležité věci – Boží cesty a Boží úmysly. Nemůžeme si ani představit, co vše Bůh ví a zamýšlí. Jeho myšlenky mnohokrát převyšují ty naše. Boží cesty jsou svaté a dokonalé a jsou opakem těch lidských hříšných a nedokonalých. Náš svět je sklíčený, plný problémů, korupce a násilí, protože se jeho cesty odchýlily od těch Božích. Každý ve svém životě dojde do bodu, kdy se musí rozhodnout, zda se podřídí Bohu. Je to normální součástí našeho spasení. I přesto budou v našem životě krizové situace, kdy se budeme muset zase o trochu více podrobit Bohu.

Podřízení se Bohu nemusí být napoprvé zrovna příjemné a přinášet nám potlesk od lidí, ale je pro náš osobní růst nezbytné. Bůh nás bude napomínat a vychovávat v každé fázi našeho života, stárí nevyjímaje. I když sloužíme v církvi, nejsme proti Boží výchově imunní. Bůh jedná s hříchem, nehledě na to, kdo se ho dopustil. Nikdy bychom se neměli domnívat, že jsme už dosáhli dokonalosti. Naopak, čím déle sloužíme Bohu, tím více chápeme svou zranitelnost.

Podívejme se nyní na roli, kterou má církev v procesu Boží výchovy. Církev byla zamýšlena a ustanovena Bohem. Hlavou církve je Ježíš Kristus, on za ni trpěl a zemřel. Bible popisuje církev jako Ježíšovo tělo a nevěstu. Bůh miluje svou církev, má s ní živý vztah a pracuje skrze ni.

Jedním z úkolů církve je být rodinou věřících, kteří mohou společně chválit Boha, růst a rozvíjet své obdarování. Členové církve by měli být vzájemně vykazatelni a duchovní vedoucí by měli vést, učit a uvádět lidi na pravou míru. Apoštol Pavel píše: „Bratří, upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti a každý si dej pozor sám na sebe, abys také nepodlehł pokušení.“ (Galatským 6,1)

A věřící, který upadne do nějakého hříchu a přizná to svým vedoucím v církvi, by se neměl bát negativní reakce. Vedoucí mu pomohou překonat jeho špatné jednání a postoje. Jak je jen osvobozující vynést skrytý hřích na světlo. Jen tehdy je možné se s hříchem vypořádat.

Křesťan, který je zapojen do veřejné služby a dopustí se hříchu, bude pravděpodobně požádán, aby opustil svou pozici, dokud nebude činit pokání a lidé mu nezačnou znovu důvěřovat. On nebo ona by takové rozhodnutí měli přijmout a mít na vědomí, že ho nebo ji nikdo netrestá. Bůh ustanovil vedoucí v církvi, aby pomáhali ostatním lidem v jejich obnově.

Cíle výchovy

Cíl 7: Uved' tři cíle, které má Bůh pro ty, jež vychovává.

Boží napomínání obohacuje ty, kteří jsou napomínáni. Bůh nám nechce v žádném případě ublížit. Napomínání žel není nikdy příjemné. Někteří dokonce obviňují ďábla za napomenutí, které je od Boha. Obzvláště v takovém čase bychom se neměli řídit svými pocity. Časem se výsledky nápravy ukáží jako správné. Zamysli se nad těmito třemi cíli, které Bůh sleduje při výchově svých dětí.

Svatost

„A to nás naši tělesní otcové vychovávali podle svého uvážení a jen pro krátký čas, kdežto nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na své svatosti.“ (Židům 12,10) Co je svatost? Někteří si myslí, že je to seznam věcí, které by člověk neměl dělat. Určitým světským aktivitám se určitě musíme vyhnout, ale svatost nespočívá ve výčtu, co bychom měli nebo neměli, avšak vypovídá o tom, jak člověk odráží charakter Ježíše Krista v každodenním životě.

V Novém zákoně čteme, že Ježíš se nedopustil žádného hříchu. Je jediným, kdo žil na tomto světě neposkvrněný hříchem. Byl oddělený od hříchu a vyčleněný pro Boha. To je podstatou svatosti, kterou Bůh touží mít pro náš život.

Spravedlnost

„Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm,

kdo jí prošli.” (Židům 12,11) Všechna naše spravedlnost a dobrota je výsledkem naší víry v Ježíše Krista. Všechny naše zkušenosti s Bohem začínají a končí naší osobní vírou v Ježíše Krista. Bez něho je nemožné dělat to, co je správné. „Na základě skutků Zákona před ním nebude ospravedlněn nikdo; Zákon totiž přináší jen poznání hříchu.“ (Římanům 3,20; B21) Ve chvíli našeho obrácení nám Bůh Otec dává do našich životů Ježíšovu spravedlnost. To znamená, že o nás Bůh smýšlí jako o těch, kteří jsou spravedliví skrze jeho syna Ježíše Krista. Všimni si, co píše apoštol Pavel: „Jen díky němu jste v Kristu Ježíši, který se stal naší moudrostí od Boha, naší spravedlností, posvěcením a vykoupením.“ (1. Korintským 1,30)

Ale i přesto jsme v našich životech vychováváni k tomu, abychom jednali správně. Na své cestě s Bohem se učíme, jak je hřích pošetilý a jakou radost nám přináší poslušnost Bohu. Bůh nás ustavičně povzbuzuje, abychom usilovali o spravedlnost.

Pokoj

Mnoho věcí přináší v životě křesťana pokoj. Boží odpuštění je jednou z nich. Jen ten, kdo věří v Ježíše Krista, může prožít nádherný pocit čistého svědomí. Pokoj nám také přináší Boží přítomnost v našich životech. Bůh dává našemu srdci pokoj i v době nesnází. Pokoj nám přináší i naše víra v nebe a očekávání příchodu Ježíše Krista. List Židům 12,11 nám říká, že výchova nám z dlouhodobého hlediska přináší ovoce pokoje.

Závěr

Německá legenda vypráví příběh o baronovi, který mezi věži svého hradu a řekou Rýnem napnul kovové struny, aby tak vytvořil obrovskou větrnou harfu. Ze začátku se zdálo, že jeho námaha je marná. Zanedlouho na to se však přihnala velká bouře a rozezněla struny tak, že jejich nádherné tóny naplnily celé okolí. Aby tato větrná harfa vydala nádherné tóny, potřebovala k tomu bouři. A tak podobně bude život těch, kteří se poučili z Boží výchovy, znít krásně jako ona harfa. Zde je několik závěrečných myšlenek týkajících se dokonalé Boží výchovy.

- Rozhodni se důvěřovat Bohu v oblasti své výchovy.
- Buď vykazatelný autoritám ve svém životě.
- Hledej rady u zbožných lidí a zdrojů.
- Buď ochotný přiznat své slabosti i chyby.
- Požádej Boha o pomoc, aby ti pomohl poučit se ze svých bojů, chyb a hříchů.
- Usiluj o změnu ve svém životě s Ježíšovou pomocí.

Odkazy

Gingrich, F. Wilbur, and Frederick W. Danker. 1981. An index to the revised Bauer-Arndt-Gingrich Greek

Lexicon. 2nd ed. Edited by John R. Alsop. Grand Rapids: Zondervan. Wesley, John. 1951. The Journal of John Wesley. Grand Rapids: Moody.

VERŠE K ZAPAMATOVÁNÍ

Jób 5,17

Žalm 68,28

Žalm 94,12

Přísloví 3,12

Izajáš 40,31

Židům 12,10–11

Zjevení 3,19

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Proč Bůh napravuje lidi?

- a) Lidé běžně vyhledávají nápravu.
- b) Boží lid stále hřeší a potřebuje Boha, aby mu pomohl překonat jeho slabiny.
- c) Bůh projevuje svůj hněv proti křesťanům.

2. Jaký je vztah mezi znovuzrozeným věřícím a jeho přirozenou hříšností?

- a) Znovuzrození věřící nejsou již více svázáni svou hříšnou přirozeností.
- b) Znovuzrození věřící ztratili svou hříšnou přirozenost.
- c) Hříšná přirozenost nedovoluje věřícím, aby byli poslušni Bohu.

3. Které tři způsoby, zmíněné v této lekci, používá Bůh k naší výchově?

- a) Neúspěch, strach a pronásledování.
- b) Pokárání, ztrátu důvěrného vztahu a radosti a neočekávané zápas.
- c) Lásku, radost a pokoj.

4. Božím záměrem v naší výchově je

- a) aby křesťané začali být lidštit.
- b) jeho láska.
- c) aby křesťané věděli, že Bůh nezapomněl na jejich hříšnost.

5. Který z níže uvedených výroků je správný?

- a) Ti, kteří vyrostli v křesťanské rodině, potřebují méně vychovávat.
- b) Ne všichni jsou napomínáni Bohem.
- c) Každý křesťan je spravedlivě napomínán Bohem.

6. Který z níže uvedených výroků je správný?

- a) Bohu je jedno, když se křesťané rozhodnou vše vzdát.
- b) Bůh chce, abychom vytrvali, když nás něčemu učí.
- c) Bůh ví, že lidé budou stejně hřešit, a tak to nebere tak vážně.

7. Který z následujících výroků nejlépe popisuje poslušnost?

- a) Poslušnost Bohu je volba.
- b) Poslušnost Bohu je vždy snadná.
- c) Poslušnost Bohu získáme skrze hodně učení.

8. Po přijetí Boží výchovy mohou křesťané očekávat:

- a) už žádné další potíže.
- b) okamžitou radost.
- c) odpuštění a pomoc.

9. Kdy nás Bůh přestane vychovávat?

- a) Když se staneme dokonalými.
- b) Bůh nás bude vychovávat v každé etapě našeho života.
- c) Bůh nás přestane vychovávat, když začneme chodit pravidelně do církve.

10. Co je jedním z cílů výchovy Božího lidu?

- a) Pomoci nám podílet se na Boží svatosti.
- b) Dosáhnout dokonalosti bez hříchu v našem světě.
- c) Potrestat vzdorovité křesťany za jejich hříchy.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

1. b (5.1)
2. a (5.1)
3. b (5.2)
4. b (5.4)
5. c (5.6)
6. b (5.5)
7. a (5.6)
8. c (5.3)
9. b (5.6)
10. a (5.7)

O AUTOROVI LEKCE

John Davis je od roku 1987 pastorem Poplar Creek Church v New Berlin ve Wisconsinu. Je členem správní rady na North Central University v Minneapolis v Minnesotě, členem rady v City on a Hill v Milwaukee ve Wisconsinu. John je zapojen v křesťanské službě od roku 1977.